

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ.

'Εκ 'Ρώμης.

Διατί νά μή σοί εἰπω ὅποιον εὗρηκα εἰς τήν 'Ρώμην τὸ ἄνθος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τοσούτων καὶ παντοῦ θέλγει, ὥστε ἡ μὲν καρδίᾳ τῆς νεολαίας, ἐμπροσθέν του παλ-
λει, ἡ δὲ φαντασία τοῦ ἀνδρὸς ἐξάπτεται, καὶ ὅταν
μάλιστα οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ τὴν ἀναζωπυρῇ,
ἀλλὰ καὶ ὁ ῥυσσὸς ἤδη καὶ κατὰψυχρος γέρων ἰλαρύ-
νεται, ὅταν μόνον τὸ βλέπῃ.

Τὸ κάλλος σπανίως ἀπαντᾷται ἐνταῦθα, καθὼς καὶ
ἀλλαχοῦ. Διότι εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς γυναικὸς ἡ φύ-
σις ἀποτυγχάνει κατὰ τὸν συνδυασμὸν τοῦ χρωματι-
σμοῦ καὶ τῶν σχημάτων, τὸν ὅποιον πρῶτον πάντων τῶν
ἄλλων ἀναζητεῖ τοῦ ἀνθρώπου τὸ βλέμμα. Μόλις τῶ
ὄντι τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες πλησιάζουσιν εἰς τῆς
εὐπρεπείας τῇ κομψότητι, τὸ δὲ ἀνάστημα ὅπερ ὠ-
θη μόνον· οἱ μαστοὶ φαίνονται ἀνεπεξέργαστοι, οἱ δὲ
πόδες ὅλως παρημελημένοι· ἀλλὰ μὴ θαυμάσῃς· ἐπει-
δὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἡ φύσις δὲν καθωραίζει, οὔτε τε-
λειοποιεῖ πανταχοῦ ὁμοίως. Καὶ ὅμως οἱ ἐμπερο-
πράγμονες διατείνονται, ὅτι τὴν πρὸς ταῦτα δυσ-
μορφίαν καὶ ἀτέλειαν ἡ φύσις ἀνεπλήρωσεν ἐκ περισ-
σοῦ διὰ τῆς χάριτος τῶν ὤμων.

Τὸ κατ' ἐμὲ νομίζω ὅτι τὰ νῶτα τῶν γυναικῶν
τῆς 'Ρώμης προσβάλλουσιν ἡδονικῶς μόνον διότι ἐμ-
φανίζονται περισσώτερον ἔσω· ὅμως καὶ ἡ εὐτραφία,
τὴν ὅποιαν πρωΐμως ἀποκτῶσι, συντελεῖ ὁπωσούν εἰς
τοῦτο.

Ὅπως δὲ ποτε ἔχη ὁ περὶ τούτου λόγος, ἡ φύσις
ἡρίστευτε προφανῶς εἰς τὴν ἁρμονίαν τοῦ μετώπου
τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ῥινός, τοῦ στόματος, τοῦ πώγωνος,
τῶν ὠτῶν καὶ τοῦ τραχήλου· διότι ἀναμφίλεκτως
ἀδύνατον ἦτο νὰ μεταχειρισθῇ πλείονα καὶ καθα-
ρώτερα σχήματα· ὅθεν τὰ μὲν καθέκαστα πάντα εὐ-
ρίσκεις ἀκριβῆ, τὸ δὲ σύνολον ἐντελές. Ὅποια τῶν
χρυσῶν σύγκρατος ἐκ κρῖνων καὶ ῥόδων! Ὅποιοι
ἐρύθημα! πάντοτε νομίζεις ὅτι ἡ καλὴ αὐτὴ ἐρυ-
θρὰ ὀλίγον. Ἡ ὠραία κεφαλὴ τῆς 'Ρωμαίας γυναικὸς
σὲ ἐξίστα πάντοτε καὶ πλήττει παρηνθὺς τὴν καρδίαν.
Συναρπάζουσα δὲ σχεδὸν ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπενθυ-
μίζεται πάλιν κατὰ πάντων περιστάσεων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πάντα τοῦ κόσμου τούτου τὰ πράγ-
ματα ἀντισταθμίζονται, ἡ 'Ρωμαία ἐκλερώθη μὲν
ἐκ φύσεως τὴν θαυμασίαν ταύτην καλλονὴν, ἀλλ' ἔτε-
ρήθη, τῆς χάριτος, τὴν ὅποιαν μάλιστα ἀγαπῶμεν
εἴτε τῶν θεαλήτρων ἐκείνων, τὰ ὅποια πολλαπλα-
σιάζουσι μίαν γυναῖκα εἰς εἰκοσιν. Ὅθεν δι' ὅλης
τῆς ἡμέρας ἐνατενίζω εἰς τὸ πρόσωπόν της ἔν μόνον
βλέμμα θέλεις ἐντὺχει ἐκτοξεύμενον ἀπὸ τῶν ὀμ-
μάτων· ἐν δὲ μόνον μιδίαμα διαγελῶν εἰς τὸ στόμα.
Εἰς δὲ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μέτωπον δὲν εἰκονίζεται
οὔτε χαρὰ, οὔτε θλίψις· οὐδέποτε, ἐνὶ λόγῳ, θέλεις ἰδεῖ
τὰ ἀνεπαίσθητα ἐκεῖνα τῆς φυσιογνωμίας παίγνια, τὰ
ὅποια φαίνονται ὡς ἀλληλοδιάδοχα κύματα διαυγούς
ὕδατος, ἐκφράζουσι δὲ διαφόρους ἀποκρύφους ἰδέας,
ἡ λεπτά τινα αἰσθήματα.

Ὅμολογῶ ὅτι εὐαίσθητος κυρίως γυνὴ ποτὶ
εὐρίσκειται ἐντελὲς ὠραία· διότι τὰ πάθη συγγί-
ναι διὰ τῶν κινήσεων τὴν ὁμαλότητα τῶν χαρακτήρων
τὴν ἀναλογίαν τοῦ προσώπου· ἀντὶ ὁμοῦ τοῦ καλλοῦ
διαπρέπει ἡ χάρις. Ἄλλ' ὅποια ὠραία χεῖρες! ὅ-
ποια ὠραία χεῖρες, θέλγουσι τόσον· εὐρίσκονται δὲ καὶ
σοὶ σπανίως!

Ἡ καλλονὴ τῶν 'Ρωμαίων γυναικῶν ἀναθάλπει
χέως καὶ διὰ μιᾶς· τὸ ῥόδον τοῦτο ἐνταῦθα δὲν
ρεῖ κάλυκας (μπουμπούκια)· διότι ἡ δεκαπεντα-
'Ρωμαία ἀκμαζει ἤδη· ἐπειδὴ δὲ δι' οὐδεμιᾶς
σχίας θεραπεύει τὴν καλλονήν, τὴν καταβαρύνει δι-
ναντίον διὰ τοῦ ὕπνου, τὸ πάχος ἐπέρχεται εἰς αὐ-
τὴν ἐντὸς ὀλίγου, ὥστε παραμορφοῦται σχεδὸν ταχέως
ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν μαλθακότητα ταύτην ὀρεῖται
ὡμοῦς τῆς; τοὺς ὁποίους· ἐκθέτετε τόσον εὐπρίστως
τὰς ὄψεις, ὡς ὁ ταῶς τὸ στιλπνότερόν του πτέρυ-
γος.
Ἐκτὸς τούτου ἡ καλλονὴ παρέρχεται ταχέως
τὴν 'Ρώμην ὡς οἰκουροῦσα καὶ σκιατραφομένη
νεκρῶν, ἐνῶ, καθὼς, καὶ τὰ ἄλλα ἄνθη, ἔχει χε-
ρῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων!

Πρέπει δὲ νὰ λαλήσω τινα καὶ περὶ τῆς φωνῆς
γυναικῶν τῆς 'Ρώμης· διότι ἀποτελεῖ οὐσιώδες αἰ-
μέρος. Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς 'Ρωμαίας ἀναλογεῖ πρὸς
τὸ πρόσωπον καὶ ἔχει μὲν λαμπρότητα, οὐχὶ ὁμοῦ
ψυχὴν· ὅθεν ὅταν τραγωδῇ ἡ 'Ρωμαία, ἡ φωνὴ
γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν τῆς, οὔτε τελευτᾷ εἰς
τοῦ ἀκούοντος.

Ἐπάρχουσιν ὅμως ἐξαιρέσεις τινὲς τοῦ
τούτου· ἐπειδὴ γνωρίζω τοὺς ἀχίστους τρεῖς, τὴν
τενίσαν, τὴν Καρολίναν καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Δι-
ορῶσι δὲ αὐτὰ ἔσω καὶ διὰ τὴν σοφωτέραν μετὰ
ξένων συναναστροφήν. Ἡ πρώτη μοὶ φαίνεται ὡς
ποκοριστικὴ Ἀρμιῶν, ἡ δευτέρα ἐνθυμίζει τὴν Ἑ-
νίαν, ἡ δὲ τρίτη ἀπέμαζεν ἰδιαιτέρον τι πα-
κτικὸν ἐκ πατῶν τῶν γυναικῶν πάντων τῶν
καθότι ἔχει χάρι· καὶ ὅταν κινή τὰ βλέφαρα καὶ
σαλεύῃ τὰ χεῖλη... Ἀλλὰ περιστέλλω ἤδη τὰ
τοῦ λόγου· διότι δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλωμεν ἄγρυ-
πτον δακτύλῳ εἰς τὸν χυνοῦ τῶν ἀνθρώπων, οὐ
εἰσπνεύσωμεν ἐπὶ πολὺ τὴν εὐωδίαν των.

ΚΛΕΩΝΙ.

'Εκ 'Ρώμης.

Εἶδον καὶ τὸ Καπιτώλιον. Τὸ χωρίον αὐτὸ
ποῖον ἐπεκράτει πάσης τῆς γῆς, ὅπου ὁ Ζεὺς ἐ-
νόησεν του, ἡ δὲ 'Ρώμη τὴν σύγκλητόν της, πάν-
τοι μεγάλοι ἄνδρες τῆς δημοκρατίας καὶ μετὰ
τον ἔξω· διότι τὰ ἀγάλματά των ἐπνεον ἐπὶ
ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· αὐτὸ, ὅθεν ἐπέγοντο ἀδελ-
φοὶ νικηφόροι αἱετοὶ εἰς πάντα τοῦ κόσμου τῆς
μῆς· μία δὲ μόνη λέξις προφορὸς ἐκ στόματος τοῦ
πίωνος, τοῦ Πομπηίου καὶ τοῦ Καίσαρος περὶ
ἐθνη, ἐπαπειλοῦσα τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἀπερ-
υστάτου βασιλείως τὴν τύχην· ὁ τόσον πολὺ
τοσούτος τόπος τέλος ἀπώλεσε τοὺς ἀδριανί-
τους.